

KODÁLY | RAVEL | SCHULHOFF
Duos for violin & violoncello
Liza & Dmitry Ferschtman

KODÁLY | RAVEL | SCHULHOFF

Duos for violin & violoncello

Liza & Dmitry Ferschtman

Liza Ferschtman violin

Dmitry Ferschtman violoncello

ZOLTÁN KODÁLY (1882-1967)

Duo for violin and violoncello op. 7 (1914)

[1]	Allegro serioso, non troppo	9:13
[2]	Adagio	8:09
[3]	Maestoso e largamente, ma non troppo lento - Presto	8:32

MAURICE RAVEL (1875-1937)

Sonate pour Violon et Violoncelle (1920/22)

[4]	Allegro	5:05
[5]	Tres Vif	3:27
[6]	Lent	5:28
[7]	Vif, avec entrain	5:41

ERWIN SCHULHOFF (1894-1942)

Duo for violin and violoncello (1925)

[8]	Moderato	5:37
[9]	Zingaresca Allegro giocoso	3:13
[10]	Andantino	4:11
[11]	Moderato	3:56

total time 62:34

Kodály Duo for violin and cello

The name of Zoltán Kodály will always be irrevocably bound up with that of fellow countryman and friend Béla Bartók, with whom he collected and investigated the sources of original Hungarian folk music. After studying German and Hungarian, he even devoted a thesis to the Hungarian folksong in 1906. Despite political troubles and despite being thwarted by the Hungarian regime with its Nazi sympathies, as a member of the opposition Kodály metamorphosed into the fundament of Hungarian cultural life. And in contrast to Bartók, he even managed to get works performed abroad, works such as *Psalmus Hungaricus* and parts of *Hary Janós*. Kodály had made it his object to create a tradition of true Hungarian artistic music on the basis of Hungarian folklore and tradition, as can be heard in his own works.

He remained in Hungary even when his good friend Bartók was given political asylum in the United States. He received many honours and after the war he was an internationally famed composer and instructor. Kodály died in Budapest in 1967.

Kodály wrote his Duo for violin and cello op. 7 at the beginning of the First World War (1914), which is probably the reason that the premiere did not take place until much later – in fact ten whole years later, at the Festival of the International Society for Contemporary Music in Salzburg in 1924. In the traditional three movements of this Duo the two instruments are evenly matched and in perfect balance. They toss folkloric phrases at each other and alternate between bowing and plucking, as the tension mounts. And they do this in a way that is freely rhapsodical. The slow movement is expressive and

reminiscent of the first movement, sometimes unfolding into dramatic dialogues. The fast-paced Finale is introduced by a cadenza-like part, *Maestoso e largamente, ma non troppo lento*, in an attempt to retain the atmosphere of the Adagio. The Presto, with its Haydn-like wit, is nevertheless full of bursts of moving expression. A march brings the piece to a brilliant conclusion.

Ravel Sonata for violin and cello

After the death of Claude Debussy in 1918, Maurice Ravel was generally regarded as France's leading composer. But in 1920 he flatly refused to accept the Légion d'Honneur medal. Perhaps he agreed with Baudelaire that a man of merit did not need to be decorated? Or was he thinking about the fact that he had been passed over for the French government award, the Prix de Rome, five times? His public

refusal was referred to as the 'Ravel affair'. To make matters worse, thanks to his newly acquired status, Ravel became estranged from some colleagues, in particular Satie and the younger generation. Ravel took his estrangement literally and moved to Montfort-l'Amaury, fifty kilometres west of Paris, where he took up residence in 'Le belvédère', which was to be his last home. There he led a secluded life with his cats and polished his refined oeuvre until his death in 1937.

Perhaps Ravel needed to move to the country, away from the hustle and bustle of Paris, to recover not only from his mother's death, but also from the horrors of the First World War. When the war broke out, he had volunteered for the French army. A number of times he barely managed to escape being killed. And as the driver for the general staff, he was

witness to the gruesome offensive of Verdun. He was horrified by the death of many of his friends there. Ravel gave them a stylish remembrance in his *Le tombeau de Couperin*. Just as his early Violin Sonata (1897) and his String Quartet (1902), this work looked back to the classical world of Couperin. Ravel was fascinated by times gone by, by the Baroque and the classical period. He loved the era of the clear-cut lines and well-defined contours in which Haydn and Mozart had lived. But after the heart-rending sights of the First World War, Ravel's classical ideals gradually began to disintegrate. Certainly after the death of France's greatest composer, Debussy, in 1918, he sought a new orientation, a style dramatically more sober, as Debussy had done in his late Violin Sonata.

It was not without reason that he dedicated his Sonata for violin and cello to Debussy's memory, because

he regarded the work as a turning point in his artistic career. According to Ravel, in this sonata 'the music is stripped down to the bare bones. I chose not to give it the sheen of harmony but to place a growing emphasis on melody.' What is more, the presentation, with only two string instruments, is in itself a form of reduction, of austerity. With this piece, Ravel pointed the way in post-war composition for himself and the generation that followed him. The two instruments seem to move freely through space, each of them playing in its own key (bitonality), which regularly leads to furious clashes. The sharply dissonant nature of the work can perhaps be traced back to works of Bartók and Kodály, of which Ravel had seen scores. But it is certainly striking that when first performed, the Sonata for violin and cello was announced as Duo for violin and cello, after Kodály's

1914 work. The Hungarian references in Ravel's *Sonata* might also suggest that he was familiar with Kodály's *Duo*. Despite the rather dissonant sound palette, Ravel remained true to the classical structure with four movements, just as in his *String Quartet*. But also as in that piece, he forged a cyclical unity by ingeniously weaving material from the first movement into the *Finale*.

Schulhoff Duo for violin and cello

'Music should bring primarily physical pleasure, even ecstasy, to the listener. It is not philosophy: its roots lie in ecstatic situations and its expression lies in rhythm.' Czech composer Erwin Schulhoff wrote these words in 1919. With this statement, the twenty-five year old composer seemed to side against the Second Viennese School, against the philosophical ideas of Theodor Adorno, even though he

had been strongly influenced by Schönberg. And yet these words are perhaps understandable, coming as they do from a person who, at the age of ten, was being encouraged by Antonín Dvořák shortly before his death. On Dvořák advice, Schulhoff first went to study at the Prague conservatory. Later he went to Vienna, and to Leipzig to study with Max Reger, where he won prizes for piano playing and composition. He even studied briefly with Debussy in Paris. Inside him there bubbled a mixture of Richard Strauss, Scriabin, Debussy, Schönberg, Janáček, and later even jazz. Although four years of military service during the First World War seemed to thwart Schulhoff's artistic ambitions, he still continued to compose, even though he had to fight to protect his hands from the severe frost on the Russian front. After the war Schulhoff stayed in Germany. There he associated himself with the Dadaistic

movement, was influenced by jazz and forged his style from Schönberg's expressionism and Stravinsky's neo-classicism. After returning to Prague, Schulhoff was inspired by Czech folk music and the music of Léoš Janáček, whose opera *Jenufa* he became acquainted with as repetiteur for a performance in Cologne in 1918.

And so it was in an expression of spiritual affinity and friendship that Schulhoff dedicated his brilliant Duo for violin and cello to Janáček in February 1925. Just as in Kodály, here we hear a fascinating amalgamation of folk music and the modern idiom of the era. Moments of folksy pentatonics alternate with chromatic bursts, as do the techniques of traditional bowing with left-handed pizzicato and flageolettes. After the fiery scenes with the Hungarian fiddler in the second movement, Zingaresca, in the Andantino Bach and Schönberg seem to shake

hands in a sort of two-part invention. In the final movement bygone spheres pass again in review in more compact form, which makes the *Duo* a cyclic piece, just as that of Ravel.

Fourteen years later Schulhoff's existence was again thwarted by war. After the Nazi occupation of Czechoslovakia in 1939, Schulhoff considered fleeing with his family to the Soviet Union and in 1941 he took Soviet nationality. But precisely this decision was fatal. As a Czech communist and Jew who collaborated with Germany's enemy, he was arrested and imprisoned in Wälzburg concentration camp, where he died of tuberculosis on 18 August 1942, forty-eight years old. It was only after half a century of oblivion that his extraordinary oeuvre was dusted off.

Clemens Romijn

Translation: Carol Stennes/Muse Translations

Liza Ferschtman

Violinist Liza Ferschtman, recipient of the 2006 Dutch Music Prize, the highest government award in the Netherlands, is recognized as one of the most significant artists of her generation. Her performances are known for their passionate and at the same time intellectual qualities.

In recent seasons Liza Ferschtman has performed with all the major Dutch orchestras, such as the Royal Concertgebouw Orchestra, Amsterdam Sinfonietta, Rotterdam Philharmonic Orchestra, Residentie Orchestra, Netherlands Philharmonic Orchestra, Concertgebouw Chamber Orchestra, as well as international orchestras such as Orchestre National de Belgique , Yomiuri Nippon Orchestra, Noerkopping Symphony Orchestra, Bergen Philharmonic, Schleswig Holstein Festival Orchester,

Orquestra Nacional de Porto and the European Union Youth Orchestra; she has worked with conductors such as Leonard Slatkin, Lev Markiz, Yakov Kreizberg, Lawrence Renes, Jaap van Zweden, Frans Brüggen, Thierry Fisher, Walter Weller, Gianandrea Noseda, Christoph von Dohnányi and Shlomo Mintz.

As a daughter of Russian musicians, she started playing the violin when she was 5 years old and received her first violin lessons from Philipp Hirschhorn. Attending master classes with Yvry Gitlis, Igor Oistrach and Aaron Rosand at a very young age, her extraordinary talent was discovered immediately. Until 1998 she studied with Herman Krebbers at the Conservatory of Amsterdam, after which she also worked with Ida Kavafian at the prestigious Curtis Institute of Music in Philadelphia and David Takeno in London.

An avid chamber musician her musical partners have included the likes of Elisabeth Leonskaja, Nobuko Imai, Bruno Schneider, Sharon Kam, Enrico Pace, Lars Anders Tomter, Jonathan Biss and Christian Poltera. In 2007 has been appointed artistic director of the Delft Chamber Music Festival, the most prestigious chamber music festival of Holland.

She performs regularly in Germany, the UK, Scandinavia, Italy, Switzerland, Austria and Japan and at festivals such as Ravinia festival in Chicago, West Cork Festival, Kempten Festival, Risør Festival, Spring Light Festival Helsinki, and Prussia Cove in Cornwall. After making her New York Debut in 2006 she has been performing regularly in the US in such halls as the Library of Congress, Washington DC and the Lincoln Center Alice Tully Hall, New York.

Liza has been a regular guest at the Concertgebouw Amsterdam since many years, where she performed numerous concertos with orchestra and the complete cycle of the Beethoven violin sonatas with Inon Barnatan. She also had a Carte Blanche at their famed Robeco summer series.

Future engagements include performances with the Bremen Philharmonic, Malaysian Philharmonic Orchestra/ Klaus Peter Flor, C.P.E. Bach Orchester/ Hartmut Haenchen, Prague Radio Orchestra, the Netherlands Philharmonic and Netherlands Chamber Orchestras and a tour with the Academy of St. Martin in the Fields in the US. In chamber music she will tour with Enrico Pace and perform with musicians such as Christian Poltéra and Jonathan Biss. She will appear at festivals such as her own Delft Chamber Music Festival,

Burghofspiele, Kempten Festival, Lofoten Festival, Mondsee Musiktage and many more.

Both her recital CD's (with Bas Verheijden and Inon Barnatan) were received with great critical acclaim. Her solo CD with sonatas by Bach and Ysaye was chosen CD of the month by STRAD magazine. In 2010 her Beethoven Violin concerto/Romance CD was released and received with great critical acclaim and in 2011 her latest CD (Dvorak Violin concerto/ Netherlands Philharmonic Orchestra/ Mario Venzago) was released, by Challenge Classics.

Dmitry Ferschtman

The Russian-born cellist Dmitry Ferschtman received his musical education in the tradition of the Russian cello-school. Studying at the Central Music School with Melnikov and continuing his studies at the Moscow Conservatory were Galina Kozolopova and Natalia Gutman.

During his studies Dmitry Ferschtman co-founded the Glinka String Quartet which toured the Soviet-Union, Europe and the United-States for twenty-three years extensively. All through his career Ferschtman has been an active chamber-music player, performing at many international festivals with artists such as Charles Neidich, Elizabeth Leonskaya, Philipp Hirshhorn, Gidon Kremer, Mark Kaplan, Leonidas Kavakos, Boris Berman and Nobuko Imai.

Among the conductors with whom he worked are Frans Brüggen, Hans Vonk,

Bernhard Klee, Kent Nagano, Lev Markiz, Oko Kamu and Edo de Waart.

Dmitry Ferschtman has performed in all important halls in the Netherlands and abroad, with most of the leading Dutch orchestra's, including the Radio Philharmonic, The Radio Chamber orchestra, Rotterdam Philharmonic, Amsterdam Sinfonietta and The Residency Orchestra of The Hague and the Hallé Orchestra and the Staatsphilharmonie Rheinland Pfalz among others. He also gave recitals in all of Europe and Asia. Recordings of Dmitry Ferschtman can be found at the Etcetera, Globe and Cobra labels.

For years he has been teaching at prominent conservatories of the Netherlands, including The Royal Conservatory of The Hague and the Sweelinck Conservatory in Amsterdam. Many of his pupils have won prizes at Dutch and International competitions.

And he has taught Master classes in Holland, Germany, Scandinavia, France, Greece, Japan and the United States (Boston NEC and Chicago).

Ravel Sonate voor viool en cello

Na de dood van Claude Debussy in 1918 werd Maurice Ravel algemeen beschouwd als de toonaangevende componist van Frankrijk. Maar hij weigerde in 1920 resoluut de decoratie van het Légion d'Honneur in ontvangst te nemen. Misschien vond hij net als Baudelaire dat een man van verdienste geen decoraties nodig had? Of herinnerde hij zich dat hem van overheidswege tot vijf keer toe niet de Prix de Rome was toegekend? De openlijke weigering werd destijds de 'affaire Ravel' genoemd. Erger was dat Ravel door zijn nieuw verworven status verwijderd raakte van sommige collega's, vooral van Satie en de jongere generatie. Ravel nam de verwijdering letterlijk en verhuisde naar Montfort-l'Amaury, vijftig kilometer ten westen van Parijs, en trok in in 'Le belvédère', zijn laatste verblijfplaats. Daar leefde hij terugge-

trokken met zijn katten en polijste hij zijn verfijnde oeuvre tot aan zijn dood in 1937.

Misschien waren het naast de dood van zijn moeder ook wel de verschrikkingen van de Eerste Wereldoorlog waar Ravel van moest bijkomen op het platteland, weg uit het rumoerige Parijs. Toen de oorlog uitbrak had hij zich vrijwillig gemeld in het Franse leger. Enkele keren wist hij op het nippertje aan de dood te ontsnappen. En als chauffeur van de generale staf was hij getuige van het gruwelijke offensief van Verdun. Tot zijn afgrijzen vielen daarbij veel van zijn kameraden. Ravel herdacht hen stijlvol in zijn Le tombeau de Couperin. Net als in zijn vroege Vioolsonate (1897) en zijn Strijkkwartet (1902) had hij in dit werk nog teruggekeken naar de klassieke wereld van Couperin. Want Ravel had een fascinatie voor voorbije tijden, voor de barok en klassieke tijd.

Hij hield van het tijdperk van de klare lijnen en heldere contouren waarin Haydn en Mozart leefden. Maar na de hartverscheurende taferelen van de Eerste Wereldoorlog begonnen Ravels classicistische idealen barsten te vertonen. Zeker na de dood van Frankrijks grootste componist in 1918, Debussy, zocht hij een nieuwe oriëntatie en vérgaande versobering van zijn stijl, zoals Debussy die had gevonden in zijn eigen late Vioolsonate.

Niet voor niets droeg hij zijn Sonate voor viool en cello op aan de herinnering van Debussy, want hij beschouwde het werk als een keerpunt in zijn artistieke bestaan. Ravel vond dat in deze Sonate 'de muziek is uitgekleet tot op het bot. Er is afgezien van de glans van harmonie en er is in toenemende mate een nadruk op melodie.' Sterker nog: de keus voor de bezetting van slechts twee strijkinstrumenten getuigt al van reductie

en grote versobering. Hiermee wees Ravel zichzelf en de generatie na hem de weg bij het na-oorlogse componeren. De twee instrumenten lijken zich vrij door de ruimte te bewegen en bezigen ieder hun eigen toonsoorten (bitonaliteit) die geregeld heftig met elkaar botsen. Dat scherp dissonante karakter van het werk is misschien te herleiden tot de werken van Bartók en Kodály, die Ravel onder ogen heeft gehad. Frappant is in ieder geval dat de Sonate voor viool en cello bij de première nog werd aangekondigd als Duo voor viool en cello, net als het gelijknamige werk van Kodály uit 1914. Ook de incidentele Hongaarse sferen in Ravels Sonate zouden erop kunnen wijzen dat hij het Duo van Kodály gekend heeft. Ondanks de meer dissonante klanktaal bleef Ravel trouw aan de klassieke opzet met vier delen, net als in zijn Strijkkwartet. Maar net als daar smeedt hij een

cyclische eenheid, door in de Finale op ingenieuze wijze materiaal uit het eerste deel te vervlechten.

Kodály Duo voor viool en cello

De naam van Zoltán Kodály zal wel onverbrekkelijk verbonden blijven met die van zijn landgenoot en vriend Béla Bartók, met wie hij de bronnen van de oorspronkelijke Hongaarse volksmuziek verzamelde en onderzocht. Na zijn studie Duits en Hongaars wijdde hij in 1906 zelfs een proefschrift aan het Hongaarse volksliedgoed. Ondanks politieke troebelen, tegenwerkingen en nazi-sympathieën van het Hongaarse regime wist Kodály als opponent uit te groeien tot honk in het culturele leven van Hongarije. En zelfs wist hij in tegenstelling tot Bartók zijn werken uitgevoerd te krijgen in het buitenland, zoals *Psalmus Hungaricus* en delen uit *Hary Janós*. Kodály

had zich ten doel gesteld op basis van Hongaarse folklore een traditie van echte Hongaarse kunstmuziek te creëren, zoals hoorbaar is in zijn eigen werken. Hij bleef in Hongarije, ook toen zijn goede vriend Bartók in politiek asiel ging in de Verenigde Staten. Hij werd gelauwerd en was na de oorlog een internationaal gerenommeerd componist en docent. Kodály overleed in Boedapest in 1967.

Kodály schreef zijn Duo voor viool en cello opus 7 aan het begin van de Eerste Wereldoorlog (1914), waarschijnlijk de reden dat de première nogal op zich liet wachten. Een volle tien jaar zelfs, tot het Festival van de International Society for Contemporary Music in Salzburg in 1924. In de traditionele drie delen van dit Duo zijn de twee instrumenten volkomen aan elkaar gewaagd en met elkaar in balans. Ze werpen elkaar folkloristisch getinte frasen

toe en wisselen af tussen gestreken en getokkelde tonen, waarbij de spanning flink kan oplopen. En dat alles op rapsodisch vrije wijze. Het langzame deel is expressief van aard, maar met herinneringen aan het eerste deel, en ontvouwt zich in soms dramatische dialogen. De snelle Finale wordt ingeleid door een cadensachtig gedeelte, *Maestoso e largamente*, *ma non troppo lento*, dat probeert de sfeer van het voorbije *Adagio* te bewaren. Het *Presto* zelf is van een Haydneske geestigheid en toch vol vlagen meeslepende expressie. Een slotmars loopt uit op de briljante afsluiting.

Schulhoff Duo voor viool en cello

‘Muziek moet voornamelijk fysiek plezier, zelfs extase bij de luisteraar teweegbrengen. Zij is geen filosofie, haar oorsprong ligt in de extatische situaties en haar uiting ligt in het

ritme.’ Dat schreef de Tsjechische componist Erwin Schulhoff in 1919. Met deze uitspraak leek de vijfentwintigjarige toondichter partij te kiezen tegen de Tweede Weense school, tegen de filosofische ideeën van Theodor Adorno, en dat hoewel hij sterke invloeden had ondergaan van Schönberg. Toch is de uitspraak misschien begrijpelijk voor iemand die op zijn tiende nog werd aangemoedigd door Antonín Dvořák, kort voordat die zelf overleed. Op Dvořáks advies studeerde Schulhoff eerst aan het conservatorium van Praag. Later toog hij naar Wenen, en naar Leipzig voor studie bij Max Reger, waar hij prijzen won voor pianospel en compositie. Zelfs nam hij enige tijd les van Debussy in Parijs. Zo borrelde in zijn binnenste een mengsel van Richard Strauss, Skrjabin, Debussy, Schönberg, Janáček, en later zelfs jazz. Hoewel vier jaar militaire dienst tijdens de Eerste Wereldoorlog

Schulhoffs artistieke ambities leken te doorkruisen, bleef hij ook toen componeren, ook al moest hij aan het Russische front vechten om zijn handen te beschermen tegen de strenge vorst. Na de oorlog bleef Schullhoff in Duitsland. Hij verbond zich met de dadaïstische beweging, werd beïnvloed door de jazz en smeedde zijn stijl uit het expressionisme van Schönberg en het neoclassicisme van Stravinsky. Na zijn terugkeer naar Praag in 1923 raakte Schulhoff geïnspireerd door de Tsjechische volksmuziek en de muziek van Léoš Janáček, wiens opera *Jenůfa* hij had leren kennen als repetitor voor een voorstelling in Keulen in 1918.

Het was dan ook een uiting van geestelijke verwantschap en vriendschap dat Schulhoff in februari 1925 zijn briljante Duo voor viool en cello opdroeg aan Janáček. Net als bij Kodály klinkt hier een boeiend

amalgam van volksmuziek en het eigentijdse idioom van toen. Momenten van volkse pentatoniek wisselen af met chromatische vlagen, net zoals de diverse speeltechnieken van het traditionele strijken geregeld plaats maken voor linkerhand-pizzicato en flageoletten. Na de vurige taferelen van de Hongaarse fiedelaar in het tweede deel, Zingaresca, lijken in het Andantino Bach en Schönberg elkaar de hand te schudden in een soort tweestemmige inventie. In het laatste deel passeren voorbij sferen opnieuw de revue in compactere vorm, hetgeen het Duo tot een cyclisch geheel maakt, net als bij Ravel.

Veertien jaar later werd Schulhoffs bestaan opnieuw doorkruist door de oorlog. Na de bezetting van Tsjechoslowakije door de nazi's in 1939 overwoog Schulhoff met zijn gezin naar de Sovjet-Unie te vluchten en nam hij in 1941 de

Sovjet-nationaliteit aan. Maar juist dat werd hem fataal. Als Tsjechische communist en jood die heulde met 'de vijand' van Duitsland werd hij gearresteerd en gevangen gezet in het concentratiekamp Wälzburg. Daar overleed hij aan tuberculose. Op 18 augustus 1942, achtenveertig jaar oud. Pas na een halve eeuw vergetelheid kwam zijn bijzondere oeuvre weer onder het stof vandaan.

Clemens Romijn

Liza Ferschtman

Violiste Liza Ferschtman wordt beschouwd als een van de meest interessante muzikale persoonlijkheden van deze tijd. Met haar gepassioneerde spel en grote podiumuitstraling weet zij het publiek te raken.

De afgelopen seizoenen trad zij op in binnen- en buitenland met orkesten als het Koninklijk Concertgebouworkest, Rotterdams Philharmonisch Orkest, Nörkopping Symphony Orchestra, Yomiuri Nippon Symphony Orchestra, Orchestre Chamber d'Auvergne, La Orquesta Sinfonia del Pricipado de Asturias, Schleswig Holstein Festival Orchester, Sloveens Radio Orkest en het European Union Youth Orchestra. Ze werkte daarbij samen met dirigenten als Gianandrea Noseda, Tatsuya Shimono, Leonard Slatkin, Mendi Rodan, Lev Markiz, Yakua Yuasa, Jaap van Zweden, Christoph von Dohnányi, Frans Brüggen en Shlomo Mintz.

Geboren als dochter van bekende Russische musici kreeg Liza Ferschtman haar eerste vioollessen op haar vijfde van Philip Hirschhorn. Ze volgde masterclasses bij Yvry Gitlis, Igor Oistrach en Aaron Rosand en studeerde tot 1998 bij Herman Krebbers. Daarna werkte ze met Ida Kavafian aan het gerenommeerde Curtis Institute of Music in Philadelphia, en met David Takeno in Londen.

Als artistiek leider van het Delft Kamermuziek Festival is Liza naast het optreden met orkesten tevens een gepassioneerd kamermusicus. Zo trad ze de afgelopen jaren op op talrijke belangrijke podia en festivals in Europa (Risør, West Cork, Kempten Festival, Prussia Cove) en de Verenigde Staten (o.a. Ravinia Festival Chicago). Haar recitaldebuut in New York met Inon Barnatan was zo'n succes dat ze onmiddellijk opnieuw werden uitgenodigd.

Liza is een graag geziene gast in het Amsterdamse Concertgebouw: zo voerde ze daar in de serie KAM-concerten onder meer alle Beethoven Sonates uit en in 2008 kreeg ze carteblanche in de Robeco Zomerconcerten waarin zij vier concerten samenstelde.

In de komende seizoenen treedt Liza Ferschtman weer veelvuldig op in binnen- en buitenland. Zo treed zij op met orkesten als het Bremer Philharmoniker, C. Ph. E. Bach Orchester olv Hartmut Haenchen, Malaysian Philharmonic Orchestra olv Claus Peter Flor, Residentie Orkest, Nederlands Kamerorkest, Nederlands Philharmonisch. Daarnaast gaat zij op tournee door de VS met de Acedemy of St. Martin in the Fields, waar mee zij samen met celliste Alisa Weilerstein en pianist Inon Barnatan Beethoven's Triple Concerto zal uitvoeren. Op gebied van kamermuziek zal zij onder meer met pianist Enrico Pace een recitaltournee

maken. Ook zal zij op festivals als haar eigen Delft Chamber Music Festival, Kempten Festival en het Vinterfest van Martin Fröst verschijnen.

Haar eerste dubbel-cd met pianist Bas Verheijden werd in het gezaghebbende muziektijdschrift "Luister" met een 10 beoordeeld. In 2007 verscheen haar cd met pianist Inon Barnatan, met werken van Schubert en Beethoven. Een heel bijzonder project is de opname die Liza maakte van de vioolconcerten van de Nederlandse 19e-eeuwse componist Julius Röntgen. In 2010 werd haar solo-cd met werken van Ysaye en Bach bij Challenge Records uitgebracht, welke door het toonaangevende tijdschrift Strad Magazine werd geprezen.

In november 2006 ontving Liza Ferschtman de Nederlandse Muziekprijs, de hoogste onderscheiding voor Nederlandse musici.

Dmitry Ferschtman

Dmitry Ferschtman werd in 1945 in Moskou geboren en studeerde aanvankelijk aan de Centrale Muziekschool bij de cellist Melnikov, gevolgd door zijn studie aan het Conservatorium bij Galina Kozolupova (de dochter van de grondlegger van de Russische cellistenschool Kozolupov) en Natalia Gutman (zelf leerlinge van Kozolupov en Rostropovitsj).

Na zijn studie richtte Dmitry Ferschtman het Russische Glinka Kwartet (1966-1978) op waarmee hij honderden concerten gaf in de Sovjet Unie en ver daarbuiten. Van 1969 tot 1973 was hij docent kamermuziek aan het Conservatorium van Moskou en naast deze activiteiten trad hij ook regelmatig als solist op. In 1978 verliet Dmitry Ferschtman met zijn gezin de Sovjet Unie en vestigde zich in Nederland.

Sinds zijn komst naar Nederland heeft Dmitry Ferschtman talloze malen als solist opgetreden met dirigenten als Frans Brüggen, Hans Vonk, Kenneth Montgomery, Kent Nagano, Lev Markiz, Edo de Waart e.a. met orkesten zoals het Hallé Orchestra, Rotterdams Philharmonisch, het Residentie orkest, Radio Filharmonisch orkest, Radio Kamerorkest en Amsterdam Sinfonietta en zijn er vele radio- en tv opnamen gemaakt.

Ook op het gebied van de kamermuziek is hij zeer actief en speelde regelmatig met musici als Leonidas Kavakos, Nobuko Imai, Elisabeth Leonskaja, Natalia Gutman, Mark Kaplan, Charles Neidich, Philipp Hirschorn, Gidon Kremer en vele anderen.

Met zijn echtgenote Mila Baslowskaja (pianiste) heeft hij talloze recitals

gegeven en verschillende succesvolle cd's gemaakt. In 2009 verscheen bij Cobra Records de cd 'The Russian Voice', te zien als zeer persoonlijk document met romances van Glinka, Tsjaikovsky en Rachmaninoff, deze cd werd door pers en publiek geprezen. Samen met de pianist Ronald Brautigam heeft hij een cd uitgebracht met werken van Prokofiev. Deze opname kreeg een 10 in 'Luister'.

Dmitry Ferschtman geeft les aan de conservatoria te Den Haag en Amsterdam. Hij wordt veel uitgenodigd op internationale festivals en geeft regelmatig masterclasses in Scandinavië, de Verenigde Staten, Duitsland, Frankrijk en Japan.

PREVIOUSLY RELEASED ON CHALLENGE CLASSICS

check www.challengerecords.com for availability

CC72174

SCHUBERT - BEETHOVEN

Works for piano and violin

Liza Ferschtman & Inon Barnatan

CC72351

J.S. BACH – E. YSAÏE

Works for violin solo

Liza Ferschtman

CC72384

LUDWIG VAN BEETHOVEN

Violin Concerto & Romances

Liza Ferschtman violin

Jan Willem de Vriend conductor

The Netherlands Symphony Orchestra

CC72530

DVOŘÁK | GERSHWIN

Violin concerto - An American in Paris

Liza Ferschtman violin

Mario Venzago conductor

Netherlands Philharmonic Orchestra Amsterdam

This High Definition Surround Recording was Produced, Engineered and Edited by Bert van der Wolf of NorthStar Recording Services, using the 'High Quality Musical Surround Mastering' principle. The basis of this recording principle is a realistic and holographic 3 dimensional representation of the musical instruments, voices and recording venue, according to traditional concert practice. For most older music this means a frontal representation of the musical performance, but such that width and depth of the ensemble and acoustic characteristics of the hall do resemble 'real life' as much as possible. Some older compositions, and many contemporary works do specifically ask for placement of musical instruments and voices over the full 360 degrees sound scape, and in these cases the recording is as realistic as possible, within the limits of the 5.1 Surround Sound standard. This requires a very innovative use of all 6 loudspeakers and the use of completely matched, full frequency range loudspeakers for all 5 discrete channels. A complementary sub-woofer, for the ultra low frequencies under 40Hz, is highly recommended to maximally benefit from the sound quality of this recording.

This recording was produced with the use of Sonodore microphones, Avalon Acoustic monitoring, Siltech Mono-Crystal cabling and dCS Converters.

NORTHSTAR
RECORDING
by **BERT VAN DER WOLF**

www.northstarconsult.nl

Executive producer: Anne de Jong

Recorded at: Muziekcentrum Frits Philips, Eindhoven (NL) - Rabobankzaal

Recording dates: 23-25 May 2011

Recording Producer, Mix & Editing: Bert van der Wolf

Recorded & Mastered by: NorthStar Recording Services

A&R Challenge Records International: Wolfgang Reihing

Liner notes: Clemens Romijn

Translations: Carol Stennis (Muse translations)

Booklet editing: Wolfgang Reihing

Cover photo: Merlijn Doomernik

Art direction: Marcel van den Broek, new-art.nl

www.challengerecords.com / www.lizaferschtman.com

